

॥ श्री ॥

अथ श्री त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत श्री नारायणपंडिताचार्यविरचितः

॥ श्री मध्वविजयः ॥

१. प्रथमः सर्गः

कंताय कल्याणगुणैकधाम्ने नवद्युनाथप्रतिमप्रभाय ।

नारायणायाभिलकारणाय श्रीप्राणनाथाय नमस्करोमि ॥ १.१ ॥

अनाकुलं गोकुलमुल्ललास यत्पालितं नित्यमनाविलात्म ।

तस्मै नमो नीरदनीलभासे कृष्णाय कृष्णारमणप्रियाय ॥ १.२ ॥

अपि त्रिलोक्या बहिरुल्लसंती तमो हरंती मुहुरंतरं च ।

दृश्याद् दृशं नो विशदं जयंती मध्वस्य कीर्तिर्दिननाथदीप्तिम ॥ १.३ ॥

तमोनुदाऽऽनंदमवाप लोकः तत्त्वप्रदीपाङ्गतिगोगणैः ।

यदास्यशीतांशुभुवा गुणस्तान त्रिविक्रमार्यान् प्रणमामि वर्यान् ॥ १.४ ॥

मुकुंदभक्त्यै गुरुभक्तिजयै सतां प्रसत्त्यै च निरंतरायै ।

गरीयसीं विश्वगुरोर्विशुद्धां वक्ष्यामि वायोऽवतारलीलाम ॥ १.५ ॥

तां मंत्रवर्णैरनुवर्णनीयां शर्वेद्रपूर्वैरपि वक्तुकामे ।

संक्षिप्नुवाक्ये मयि मंदबुद्धौ संतो गुणाढ्याः करुणां क्रियासुः ॥ १.६ ॥

उच्यवचा येन समस्तचेष्टाः किं तत्र चित्रं चरितं निवेद्यं ।

किंतूत्तमश्लोकशिखामणीनां मनोविशुद्ध्यै चरितानुवाहः ॥ १.७ ॥

मालाकृतस्तचरिताभ्यरत्नैः असूक्ष्मदृष्टेः सङ्कुतूहलस्य ।

पूर्वापरीकारमथापरं वा क्षाम्यंतु मे हंत मुहुर्महंतः ॥ १.८ ॥

श्रीवल्लभाज्ञां ससुरेद्रयाज्ञां संभाव्य संभाव्यतमां त्रिलोक्याम् ।

प्राणेश्वरः प्राणिगणप्रणोता गुरुः सतां डेसरिणो गृहेऽभूत् ॥ १.९ ॥

येये गुणा नाम जगत्प्रसिद्धाः यं तेषु तेषु स्म निदर्शयंति ।

સાક્ષાન્મહાભાગવતપ્રબર્હ શ્રીમંતમેનં હનુમંતમાહુઃ ॥ ૧.૧૦ ॥
 કર્માણિ કુર્વન પરમાહુતાનિ સભાસુ દૈવીષુ સભાજિતાનિ ।
 સુગ્રીવમિત્રં સ જગત્પવિત્રં રમાપતિં રામતનું દદર્શ ॥ ૧.૧૧ ॥
 પાદારવિંદપ્રણતો હરીંદ્રઃ તદા મહાભક્તિભરાભિનુજ્ઞઃ ।
 અગ્રાહિ પદ્મોદરસુંદરાભ્યાં દોભ્યાં પુરાણેન સ પૂરુષેણ ॥ ૧.૧૨ ॥
 અદાર્યસાલાવલિદારણેન વ્યાપાદિતેંદ્રપ્રભવેન તેન ।
 પ્રાઘોતનિપ્રીતિકૃતા નિકામં મધુદ્વિષા સંદિદિશે સ વીરઃ ॥ ૧.૧૩ ॥
 કર્ણાંતમાનીય ગુણગ્રહીત્રા રામેણ મુક્તો રણકોવિદેન ।
 સ્કુરજ્ઞસૌ વૈરિભયંકરોડભૂત સત્પક્ષપાતી પ્રદરો યથાડગ્ર્યઃ ॥ ૧.૧૪ ॥
 ગોભિઃ સમાનંદિતરૂપસીતઃ સ્વવહ્નિનિર્દગ્ધપલાશિરાશિઃ ।
 અહો હનૂમજ્ઞવવારિદોડસૌ તીર્ણાંબુધિર્વિષ્ણુપદે નનામ ॥ ૧.૧૫ ॥
 અપક્ષપાતી પુરુષસ્ત્રિલોક્યાં અભોગભોકતા પતગાધિરાજમ ।
 વિશ્વંભરં બિભ્રદસૌ જિગાય ત્વરાપરાકાંતિષુ ચિત્રમેતત ॥ ૧.૧૬ ॥
 નિબદ્ધ્ય સેતું રઘુવંશકેતુભ્રૂભંગસંભ્રાંતપયોધિમધ્યે ।
 મુષ્ટિપ્રહારં દશકાય સીતાસંતર્જનાગ્ર્યોત્તરમેષકોડદાત ॥ ૧.૧૭ ॥
 જાન્વલ્યમાનોજ્ન્વલરાઘવાગ્નૌ ચક્રે સ સુગ્રીવસુયાચજૂકે ।
 આધ્વર્યવં યુદ્ધમખે પ્રતિપ્રસ્થાત્રા સુમિત્રાતનયેન સાકમ ॥ ૧.૧૮ ॥
 રામાર્યને યો નયતઃ પ્રસૂનં દ્વાભ્યાં કરાભ્યામભવત પ્રયત્નઃ ।
 એકેન દોષ્ણા નયતો ગિરીંદ્રં સંજીવનાઘાશ્રયમસ્ય નાભૂત ॥ ૧.૧૯ ॥
 સ દારિતારિં પરમં પુમાંસં સમન્વયાસીજ્ઞરદેવપુત્ર્યા ।
 વહ્નિપ્રવેશાધિગતાત્મશુદ્ધ્યા વિરાજિતં કાંચનમાલયેવ ॥ ૧.૨૦ ॥
 શ્યામં સ્મિતાસ્યં પૃથુદીર્ઘહસ્તં સરોજનેત્રં ગજરાજયાત્રમ ।
 વપુર્જગન્મંગલમેષ દૃગ્ભ્યાં ચિરાદ્યોધ્યાધિપતેઃ સિષેવે ॥ ૧.૨૧ ॥

राज्याभिषेकेऽवसितेऽत्र सीता प्रेष्ठाय नस्तां भजतां द्विशेति ।
 रामस्य वाण्या मणि मंजुमालाव्याजेन दीर्घा करुणां अबंध ॥ १.२२ ॥
 हृदोरुसौहार्दभृताऽधिमौलि न्यस्तेन हस्तेन द्यार्द्र दृष्ट्या ।
 सेवाप्रसन्नोऽमृतकल्पवाचा द्विदेश रामः सहभोगमस्मै ॥ १.२३ ॥
 प्रेष्ठो न रामस्य अबूव तस्मात् न रामराज्येऽसुलभं च किञ्चित् ।
 तत्पादसेवारतिरेष नैच्छत् तथाऽपि भोगान् ननु सा विरक्तिः ॥ १.२४ ॥
 नमो नमो नाथ नमोनमस्ते नमो नमो राम नमो नमस्ते ।
 पुनःपुनस्ते चरणारविंदं नमामि नाथेति नमन स रेमे ॥ १.२५ ॥
 किं वर्णयामः परमं प्रसादं सीतापतेस्तत्र हरिप्रबर्ह ।
 मुंचन महीं नित्यनिषेवणार्थं स्वात्मानमेवैष ददौ यदस्मै ॥ १.२६ ॥
 स्वानंदहेतौ भजतां जनानां मग्नः सदा रामकथासुधायाम् ।
 असाविदानीं च निषेवमाणो रामं पतिं किंपुरुषे किलाऽस्ते ॥ १.२७ ॥
 तस्यैव वायोरवतारमेनं संतो द्वितीयं प्रवदंति भीमम् ।
 स्पृष्टैव यं प्रीतिमताऽनिलेन नरेंद्रकांता सुषुवेऽत्र कुंती ॥ १.२८ ॥
 षड्रायुधं हींद्रकराभिनुन्नं चिच्छेद पक्षान् क्षितिधारिणां प्राक ।
 बिभेद भूभृद्वपुरंगसंगात् चित्रं स पन्नो जननीकराग्रात् ॥ १.२९ ॥
 पुरे कुमारानलसान् विहारात् निरीक्ष्य सर्वानपि मंदलीलः ।
 कैशोरलीलां हतसिंहसंधां वृत्तां वने प्राक स्मरति स्म सूक्तः ॥ १.३० ॥
 भुक्तं च शुर्षं परिपंथिदत्तं विषं विषण्णो विषभृद्गणोऽतः ।
 प्रमाणकोटेः स हि हेणयाऽगात् नेदं जगन्नृचनदेऽत्र चित्रम् ॥ १.३१ ॥
 दग्ध्वा पुरं योगबलात् स निर्यन धर्मानिव स्वान् सहजान् दधानः ।
 अदारिभावेन जगत्सु पूज्यो योगीव नारायणमाससाद ॥ १.३२ ॥
 समर्प्य कृत्यानि कृती कृतानि व्यासाय भूम्ने सुकृतानि यावत् ।

इरिष्यमाणानि च तस्य पूर्णं संकल्पयामास स शुद्धबुद्धिः ॥ १.३३ ॥
 विष्णोःपदश्रिद्ध अकसन्निरासी क्षिप्तान्यपक्षिप्रकरः सुपक्षः ।
 असोदरोऽथाऽदित राजहंसः स राजहंसीमिव राजकन्याम ॥ १.३४ ॥
 ठंटीवरश्रीजयिसुंदराभं स्मेराननेदुं दयितं मुकुंदम ।
 स्वमातुलेयं कमलायताक्षं समभ्यनंदत सुचिराय भीमः ॥ १.३५ ॥
 महागदं चंडरणं पृथिव्यां आर्द्धद्रथं मंक्षु निरस्य वीरः ।
 राजानमत्युज्ज्वलराजसूयं चकार गोविंदसुरेंद्राभ्याम ॥ १.३६ ॥
 दुःशासनेनाऽकुलितान प्रियायाः सूक्ष्मानराणानसितांश्च केशान ।
 जिघांसया वैरिजनस्य तीक्ष्णः स कृष्णसर्पानिव संयिक्ताय ॥ १.३७ ॥
 ज्ज्वल्यमानस्य वने वनेऽलं द्विधक्षतः पार्थिवसार्थमुग्रम ।
 सत्त्वानि पुंसां भयदानि नाशं वृकोदराग्नेर्गुरुतेजसाऽऽपुः ॥ १.३८ ॥
 भोगाघिकाभोगवतोऽरुणाक्षान् ठतस्ततः संवलतो धरेंद्रे ।
 अहून द्विजिह्वान मणिमत्पुरोगान असौ कटून क्रोधवशान् जघान ॥
 १.३९ ॥
 अथैष वेषांतरभस्मलीनः क्रमेश वायुप्रभवः सुतेजः ।
 रुद्धाभिलाशं मुभरं प्रचंडं भस्मीयकाराभिलङ्गीयकौघम ॥ १.४० ॥
 स कृष्णवर्त्मा विजयेन युक्तो मुहुर्महाहेतिधरोऽप्रधृष्यः ।
 भीष्मद्विजघैरतिभीषणाभं विपक्षकक्षं क्षपयन विरेजे ॥ १.४१ ॥
 तरस्विनः प्रोच्यलितानधीरान् निर्दग्धपक्षानतितीक्ष्णकोपान् ।
 स धार्तराष्ट्रान् अहुहेतिलीलो विनाश्य विश्वान् परया श्रियाऽत्मात् ॥
 १.४२ ॥
 कृष्णांघ्रिपंडेरुहभृंगराजः कृष्णामुभांभोरुहहंसराजः ।
 प्रजासरोजवलिरश्मिराजः असोदरोऽराजत वीरराजः ॥ १.४३ ॥

पौत्रे पवित्राह्वयजमिपौत्रे धरां निधायासुरधीषु तापम ।
 डीर्तिं त्रिलोक्यां हृदयं मुकुंटे लेजे पदं स्वं सहजैः स लीमः ॥ १.४४ ॥
 विष्णोः पदांतं भजताऽनिलेन घोरप्रघातैरिति नाशितास्ते ।
 रसोऽञ्जिताश्चंचलवृत्तयोऽलं शोभां न लेजुः सुरवैरिमेघाः ॥ १.४५ ॥
 अेतत्प्रतीपं किल कर्तुंकामाः नष्टौजसः संकटमेवमाप्य ।
 मुकुंदवैगुण्यकथां स्वयोग्यां काले कलावाकलयंत तेऽलम ॥ १.४६ ॥
 यो भूरिवैरो मणिमान मृतः प्राग वाग्मी बुभूषुः परितोषितेशः ।
 स संकराभ्योऽंघ्रि तणेषु जज्ञे स्पृधा परेऽप्यासुरिहासुरेन्द्राः ॥ १.४७ ॥
 साक्षाद्यमव्यक्तहृदाभुभुग वा श्वा वा पुरोडाशमसारकामः ।
 मणिस्त्रजं वा प्लवगोऽव्यवस्थो जग्राह वेदादिकमेष पापः ॥ १.४८ ॥
 जनो नमेन्नापरथेति मत्त्वा शठश्चतुर्थाश्रममेष लेजे ।
 पद्माकरं वा क्लुषीयिडीर्षुः सुदुर्दमो दुष्टगजो विशुद्धम ॥ १.४९ ॥
 अवैदिकं माध्यमिकं निरस्तं निरीक्ष्य तत्पक्षसुपक्षपाती ।
 तमेव पक्षं प्रतिपादुकोऽसौ न्यरुपन्मार्गमिहानुपम ॥ १.५० ॥
 असत्पदेऽसन सदसद्विविक्तं मायाभ्यया संवृतिमभ्यधत् ।
 ब्रह्माभ्यभंडं अत शून्यसिद्धयै प्रच्छन्नबौद्धोऽयमतः प्रसिद्धः ॥ १.५१ ॥
 यद् ब्रह्मसूत्रोत्करभास्करं च प्रकाशयंतं सकलं स्वगोमिः ।
 अचूचुरद् वेदसमूहवाहं ततो महातस्करमेनमाहुः ॥ १.५२ ॥
 स्वसूत्रजतस्य विरुद्धभाषी तद्भाष्यकारोऽहमिति ब्रुवन यः ।
 तं तत्क्षणाद् यो न द्विधक्षति स्म स व्यासःपो भगवान क्षमाब्धिः ॥
 १.५३ ॥
 निगमसन्मणिदीपगणोऽभवत् तद्गुरुवाग्गणपंकनिगूढभाः ।
 अविदुषामिति संकरताकरः स किल संकर ईत्यभिश्नुश्रवे ॥ १.५४ ॥

विश्वं मिथ्या विभुरगुणवानात्मनां नास्ति भेदो ।
द्वैत्या ऽर्थात् व्यदधत गिरां द्विक्षु भूयः प्रसिद्धिम ॥
आनंदाद्यैर्गुरुगुणगणैः पूरितो वासुदेवो ।
मदंमदं मनसि च सतां हंत नूनं तिरोऽभूत ॥ १.५५ ॥
॥ ऽति श्रीमत्कविकुलतिलक त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत
नारायणपंडिताचार्यविरचिते श्रीमध्वविषये
आनंदांकिते प्रथमः सर्गः ॥